Був холодний зимовий день. Усюди лежали кучугури снігу. Вітер пронизливо свистів між голими деревами, й бідолашні птахи трусилися з холоду. Одна галка літала лісом, шукаючи поживи, але нічого не знаходила, крім снігу.

"Як залишуся тут, сконаю з голоду,— подумала вона.— Полечу-но до села. Там усе-таки можна поживитися недоїдками або забратися до когось у клуню".

Прилетівши в село, галка побачила в одному дворі гарненьку високу хатку, біля якої ходили голуби й дзьобали зерно.

"Добре живеться голубам,— заздро подумала галка.— Була б я голубка, то й мені гаразд би велося... А чом би не стати голубкою?! Пофарбуюся в білий колір — та й край! Голуби матимуть мене за свою. Тоді буду завжди сита".

Галка зразу знялася й полетіла. Знайшла яму з вапном та й почала білитися. Раз пірнула у вапно, другий, і третій... А тоді полетіла до криниці, зазирнула у воду.

— Геть-чисто голубка! — радісно вигукнула вона.— Віднині їстиму, питиму з голубами скільки схочу та й лишуся з ними назавжди. Матиму тепле гніздо, буду завжди вільна, схочу — полечу в гори, схочу — в поле! Житиму з голубами й горя не знатиму! З галками не буду більше водитися! Як тільки я досі жила з ними?!

Та й подалася хутенько до голубника. Голуби побачили білу пташку й прийняли до гурту як свою.

Допалася галка до зерна, їла скільки хотіла; так напхала воло, що не могла більше й зернини ковтнути. Наївшися, підвела голову й сказала сама до себе:

— Ще ніколи не була така сита! їй-право, добре бути голубкою! Кілька день галка жила в голубнику, їла й пила з голубами та тішилася з такого життя. Аж якось, прокинувшись уранці, побачила чисте, безхмарне небо.

Забула галка, що вона голубка, й голосно закричала:

— Кра-кра-кра! Який гарний день! Кра-кра!

— Хто це? — здивувалися голуби.— Це не голубиний голос. Мабуть, чужий птах є між нами.

— Он він! — вигукнуло мале голуб'ятко, показуючи на галку.

— Що ти тут робиш? — спитала в галки мати-голубка.— Лети собі, пташко, до свого дому й не вертайся сюди! Ми не приятелюємо з брехливими птахами!

— Правду кажеш! — вигукнули всі голуби.

— Нам чужинців не треба!

І присоромлену, ображену галку вигнали з голубника.

"Що ж,— подумала вона,— така моя доля.— Полечу краще до своєї родини. Хоч життя там не таке, як у голубнику,— все-таки серед свого роду. А рід для птаха потрібніший за їжу".

Дісталася галка до лісу.

— Кра-кра-кра! — закричала здалеку до своїх родичів.— День добрий! Як чудово нині сонечко сяє, еге ж?

Галки, повилазивши з гнізд, сиділи на гілках.

— Кра-кра-кра! Що воно за птах кричить по-нашому? То ж не галка,— загомоніли вони.

— Як це не галка! — обурилася та.— Ви що, з глузду з'їхали? Я така сама галка, як і ви.

— Ха-ха-ха! — зареготали галки.— Ха-ха-ха! Гляньте на неї! Справжнісінька галка! Чи ж бачив хто галку, білу, як голубка? Ха-ха-ха. Лети собі, птахо, куди летіла, ми із зайдами не водимось! Лети на свою половину лісу, а тут здавна жили наші батьки, діди, й ми тут господарюємо! Забирайся геть!

Самотня, зневажена всіма, полетіла галка лісом, примовляючи!

— Не подобалося тобі жити між своїми, ділити радощі й горе, зреклася свого, полетіла шукати кращого... Захотіла неправдою жити, тож тепер і май: чужі вигнали й свої відцуралися. І слушно вчинили — сама у всьому винна.

Отак завжди буває: хто свого зречеться, того й свої цураються, і чужі не приймають.